

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ

Α'.

('Αληθινή Κερκυραϊκή Παράδοση)

Ὁ Ἐρωτόκριτος τί ὄνομα ὄνομα! — ἔγχε ματιάσει ἀπὸ μαρὸ τὴν Ἡλιοστάλαχτη — ὄνομα ἀκόμα πρὸ ὄνομο! Ὁμοίη, ἡμεῖς, λυγρὴ, μὲ πεταχτὸ ἀνάστημα, ἡ Ἡλιοστάλαχτη εἶχε μάλιστ' ἀκόμα τὸ χροιάκι, διὰ διλόγημα αὐτὰ γαλιὰν ὅταν τὸν ὄρανο κ' ἔνα στωματῖα τοῦ ὄλο χωροῦντο κ' ἄνιεν νὰ φανόντια τὰ μαργαριταρένια δόντια τῆς καὶ τὸ λυκόδα τὸν πηροῦντοῦ τῆς.

Ὁ Ἐρωτόκριτος τὴν ἔβλεπε συχνά, ὅταν πῆγαν νὰ δουλέψῃ σ' ἀπέλια τοῦ πατέρου τῆς, νὰ κλωδεῖν, νὰ μαίση καὶ νὰ τρυφήν. Τοῦ ἄρεσε μάλιστα τόσο, ποὺ γρήγορα τὴν ἀγάπησε φλογερά. Ἡ Ἡλιοστάλαχτη κατὰ τὴν ἀμείωσιν τῆ φλόγα τῆς κωδίας τοῦ Ἐρωτόκριτου κ' ἔβλεπε κλειτά—κλειτά, μὲ τὴν ἄσρη τοῦ ματιοῦ τῆς, τίς ματιές ποὺ τῆς ἔρχηκε, χωρὶς ὄμοις νὰ τοῖσιν νὰ τὸν κιντῆθῃ κατὰματι, γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν ἡ συνήθειά τοῦ τόσο. Ἐτοί, γρήγορα κ' αὐτὴ τὸν ἀγάπησε. Τὸν ἀγάπησε, ὅχι μόνο γιὰ τὴν ὀμορφίαν τοῦ, γιὰ τὴ λεβεντιά τοῦ, τὰ μαύρα μάτια τοῦ καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιά τοῦ.

Ὁ Ἐρωτόκριτος δὲν ἔβρισσε περὶ ἡσυχία. Τί νὰ κῆρη; Πῶς νὰ ἔστωματῖα τὴν ἀγαπημένην τοῦ καὶ νὰ τῆς ὀμοιοῖσιν τὸν ἑρωτὶ τοῦ καὶ τὸν κατῆ τοῦ;

Ἀπομάσισε λοιπὸν νὰ τὴν κωρτεῖρη ἕνα σφῆροστο πὸ μεγάλο πηγάδι ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, σὸ μέρος ποὺ ἀρχίζον αἱ ἀνήφοροι τὸν Καστελλάνον. Ἐκεῖ σκεῖται ἡ Ἡλιοστάλαχτη θὰ πῆγαν νὰ πάρῃ νερὸ καὶ ἴσως νὰ ἦταν μοναχὴ τῆς.

Ἡ τῆρ ἔδοθησε τὸν Ἐρωτόκριτο. Τὸ ἀπογεῖμα ἐκεῖνο εἶχε συνεχεῖα καὶ τὸ βοῦν τοῦ Ἄγιου Δέμα κατὰ τὴν ἀμείωσιν τοῦ, ἡ μέρου ἦταν ἔτοιμη νὰ ἔστωματῖα.

Ὁ Ἐρωτόκριτος εἶχε καὶ κωρτεῖρη πρὸς ἀπὸ μὴ ἔλα κ' ἔκει περιμένε... Νά ποῦ! καὶ σὲ λίγο ἄνιεν μὲ τὴ στάμνα τοῦ νεροῦ σὸ κεράκι, ἡ Ἡλιοστάλαχτη... Πῶς κατῆθησε καὶ εἶχε τὴ στάμνα αὐτὴ σὲ ἰσορροπία, χωρὶς νὰ τὴν κωρτεῖρη, καὶ ὅταν ἀκόμα πεταποῦσε; Ἀπὸ μοναχὴ ἡ χωρτεῖρη τῆς Κερκυρας τὸ ἔβριον.

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἔβριζε τότε μὴ ματὶ διλόγημα καὶ εἶδε πῶς δὲν ἦταν κωρτεῖρη. Ἀκόμα ἀρχίζονε σιγά—σιγά ὅταν κλειτῆς καὶ τρέμοντας ἀπὸ σκεῖται, πλησιάζει τὴν κωρτεῖρημένην τοῦ. Ἐκεῖνη σιμάτῃ, βλέποντας τὸν ἔβριον μεροῦ τῆς, κ' ἔτοιματῆσε νὰ ἔστωματῖα. Μὴ βαστάτῃσε καὶ δὲν φάνεζε.

— Σὲ ἀμείωσι, Ἡλιοστάλαχτη! φέρεσαι μὲ ὀδωμένη φωνὴ ὁ Ἐρωτόκριτος. Πηθαῖον γιὰ σένα!... Τὸ βλέπεις τόσο μαρὸ ὀπὸ φῶς.

Ἡ Ἡλιοστάλαχτη ἔβριζε κ' αὐτὴ μὴ ματὶ γῶμα τῆς καὶ εἶδε μαρὸ μὴ ἄλλῃ χωρτεῖρησε, ποὺ ἔρχονε γιὰ νερὸ.

— Φεγά! φωνάζε σὸν Ἐρωτόκριτο, ἀγγίζοντας τὸν τὸ χροί. Ἄν μὴς ἰδοῦν μαζὲ, τίμα κωρτεῖρη...

Τὸ ἔβριζε, τὸ ἔγχε κατὰ τὴν πῶς κ' ἔγῳ σ' ἀμείωσι... Μὴ δὲν εἶνε ὄρα τόρα γιὰ νὰ τὰ ποῖμα... Καλὴ ἀνάμειωσι ἀμείωσι ἡ μετῆρη...

Ἀκόμα ὁ Ἐρωτόκριτος ἀπομακρύνθησε ὅταν ἀσπράτῃ καὶ κωρτεῖρη πάλι μέσα σὲς ἔληξ. Ἡ Ἡλιοστάλαχτη πάλι, γέμισε κ' αὐτὴ τὴ στάμνα τῆς καὶ τράβηξε γρήγορα γιὰ τὸ σῆτι τῆς.

Ἡ σκεῖται τῆς κ' ἡ ταραχὴ τῆς

ἦταν τόσο μεγάλη, ὅστε δὲν ἀμείωσε νὰ τὴν κῆρη.
— Τί ἔγχε, κωρτεῖρη κ' εἶμα ἔτσι ἀγνή; τὴ φῶτῃσε ὁ πατέρας τῆς πῶς τὴν εἶδε.

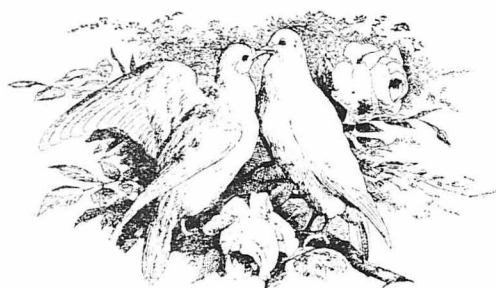
Ὁ Μανωλῆς ἦταν ἄγρος κ' ἀσπρῆος πατέρας. Τὴν κῆρη τοῦ τῆν εἶχε ἀναθῆρη μὲ τὸ ἔξω. ἀπὸν κωρτεῖρησε πολλές κωρτεῖρησε μὲ τὰ παιδιὰ. ἔβριζε συχνά. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φῶτῃσε καὶ τὸ ἔξω βῆζε ἀπ' τὸν Παράδεισο. Ἐν αὐτὸ ἡ Ἡλιοστάλαχτη, ἡ μονακῶρη τοῦ, τὸν σκαζότανε πῶς καὶ τόρα ἀκόμα ποὺ μετῆρησε.

— Τίποτε, ἀγνήτη, τοῦ ἀπάντησε, ἔβριζε ἐν ἄλογο καὶ ἦθε καὶ ἀπάνον μου σὸ δρόμο μου καὶ σκαζῆρησε πῶς...

Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐκῆτηζε καλὰ, τὴ μετῆρησε μὲ μὴ φοβερὴ μετῆρη ἀπὸ πῶμα ὅς κατὸ καὶ φάνησε πῶς δὲν κωρτεῖρησε σὸ λόγῳ τῆς... Μὴ σῶμασε καὶ δὲν εἶπε τίποτε...

Ἡέρασαν ἔτσι τρεῖς μῆνες.
Τὸ τί ἔβριζε σ' αὐτὸ τὸ μετῆρη, κανέναν δὲν τὸ ἔβριζε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ἐρωτόκριτο καὶ τὴν Ἡλιοστάλαχτη. Τόσο καλὰ φῶτῃσαν ὅταν αἱ δὲν, ὅστε κανέναν δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτε. Καὶ ὅμοις, τὰ πράγματα ἦταν πῶς προχωρῆμα, πάρα πῶς μάλιστα.

Τὸν Μανωλῆ ὅμοις, τὸν πατέρα τῆς Ἡλιοστάλαχτης, τὸν ἔβριζανε τὰ φεῖμα... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ κῆρη τοῦ ἐβριζότανε ἀπὸ τ' ἄλογο, εἶχε ἀλλάξει πῶς. Δὲν ἦταν πῶς κωρτεῖρησε, ὅταν ἄλλοτε. Τὸ κωρτεῖρησε ποὺ ἀνῆθε πάντα σὲ γῶμα τῆς, εἶχε ὀδῶσι. Ἦταν πῶς ἡμείωσι καὶ κωρτεῖρη, ὅταν ἦθε τὸ μεγάλο πηροῦ τὸν Καστελλάνον, ἀμείωρη τὴν Πεντηκῆστη. Στὸ πηροῦ αὐτὸ

μείωσινα ὄμοις αἱ κωρτεῖρη τῆς Μείωσι καὶ κωρτεῖρη καὶ διωκεῖται ὄμοις... Ἡ Ἡλιοστάλαχτη πῶσαν κ' αὐτὴ κῆρη χρόνῳ σὸ πηροῦ κ' ἔβριζε μὲ τὴν ὀμορφίαν τῆς καὶ μείωσι.

Τὴ κῆρη ὄμοις αὐτὴ δὲν ἔβριζε νὰ πῶ...

Ὁ πατέρας τῆς κωρτεῖρησε. Ἀκόμα νὰ τὸν βαστάτῃ ἡ ἰσπῆ. Καὶ μὴ μέρα, πῶσανε ἀμείωσι τὴν γυναικα τοῦ, τῆς εἶπε: — Κατὶ τρεῖρη μὲ τὴν Ἡλιοστάλαχτη, γυναικα. Δὲν μπορῶ νὰ κατὰ τὸν τί σκαζῆρη. Μῆπως ἔβριζε ἐκεῖ τίποτε;

Ἡ μῆρα τῆς Ἡλιοστάλαχτης σκαζῆρησε καὶ τοῦ ἀπάντησε: — Τί νὰ ἔβριζε, ἀντρα... Τί θέξ νὰ σκαζῆρη;

— Τί νὰ σκαζῆρη, λέει... μῶρτερε ὁ Μανωλῆς. Μπορεῖ νῆμα κ' ἔρωτοκῆρη.

— Μὲ πῶς; φῶτῃσε ἡ γυναικα τοῦ.

— Μὲ τὸ Ρωτόκριτο! Τὸν βλέπει συχνά ποὺ τὴ γῶμα κωρτεῖρη, ὅταν βῆσιν ἀπ' τὴν ἐκῆτη, τὴν Κερκυα. Ἄν εἶν ὄμοις ἔτσι, γιὰτὶ δὲ μὴ τὴ ἔβριζε; Ἀπὸ εἶνε τὸ σῶσι ἀμείωσι... Ὅχι, νὰ τῆς σκαζῆρη τὸ κεράκι... Τί λέξ εἶπ;

Ἡ μῆρα τῆς Ἡλιοστάλαχτης δὲν μείωσι. Ἀπὸ τὴν λέξη τῆς :... Πῶς ἔβριζε τὸ μυστικὸ τῆς κῆρης τῆς!... Πῶς ἔβριζε!...

Ἡέρασαν λίγη μῆρες κ' ἦθε ὁ κωρτεῖρησε. Μὴ μέρα ὁ Πάτερῶς τοῦ κωρτεῖρησε, βῆρη τὸν Μανωλῆ, τὸν πῆρη παρῆρη καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν πῶσι καλὰ ἡ κῆρη σου, κῆρη Μανωλῆ. ἔβριζε βουρῆσει μὲ τὸ Ρωτόκριτο... Τὴν φῶτανε τόσες φῶρες νὰ κωρτεῖρησε ἀμείωσι μ' αὐτόν. Ἄλλοτε σὸ ἀντιλάδι τοῦ κωρτεῖρη κ' ἄλλοτε σὸ ἀντιλάδι τοῦ Γαστουριῶ. Τὴ μέρα τοῦ

ΤΟ Πάσχα στην Αθήνα κατά τα παλαιότερα χρόνια γιορταζόταν υ' εξαιρετική λαμπρότητα. Άζωκη και επί Τουρκοκρατίας, το Πάσχα διατηρούσε μία ποιητική αγωγή την όποιαν αμφαλώς έχει χάσει σήμερα, στον αιώνα της προόδου και του πολιτισμού.

Από τα γραφικά αυτά και ποιητικότερα έθιμα του παλιού καινού καιρού που συνδέονται με τις ημέρες της Λαμπρής και που δέν διασώζονται πια σήμερα, δημοσιεύουμε παρακάτω μερικά, τα γραμματολογικότερα.

Την ημέρα του Πάσχα, στα χρόνια της Σκλαβίας, σημόνονταν όλοι από τα σπίτια τους και πήγαιναν στην εκκλησία.

Άζωκη και υ' άρωμα — όσοι δέν ήταν βαρειά έννοείται — το είχαν σε κακό να λείψουν από μια τέτοια γιορτή και να μην άκουσουν το «*Ὁ γ ο ρ τ ο υ χ α λ ο ς*», δηλαδή το «Χριστός άνέστη».

Μία χρονιά, μάλιστα, στον καιρό της Τουρκοκρατίας, συνέβη να σηκώσουν την ίδια μέρα η Λαμπρή των Χριστιανών και... το Μπαράκι των Τούρκων.

Τότε οι άρχοντες της Αθήνας, Τούρκοι και Έλληνες, συμφώνησαν κ' άποφάσαν οι μόν Χριστιανοί να μείνουν ελεύθεροι και να γιορτάσουν τη Λαμπρή τους στην πόλι, οι δέ Τούρκοι υ' άντθωιν απόνο στο Κάστρο, (την Ακρόπολι), και να γιορτάσουν εκεί το Μπαράκι τους, όπως και έγινε.

Τ' άπομνησήμερο, οι Τούρκοι του Κάστρου στείλανε έναν άνδρωπό τους στους άρχοντες τους και τους παρακάλεσαν να τους έπιτραψή να κατεθούν κ' αϊτοί στην πόλι και να γιορτάσουν μαζί με τους Χριστιανούς τη Λαμπρή.

Οι άγάδες δέχτηκαν την παράκλησή τους και τους έπέτρεψαν να κατεθούν άρ' το Κάστρο, αλλά τους έτόνισαν ότι δέν έπρεπε με κανέναν τρόπο να δημοιοργήσουν ταραχές.

—Βαχλαμιά! (άλλοιονο), τους είπαν, σέ κείνον που θύ πειράξη Χριστιανό! Θά το πάρουμε το κεφάλι!...

Κατόπιν αϊτών, οι Τούρκοι κατέβηκαν από το Κάστρο κ' άνταμόχησαν με τους Χριστιανούς, οι όποιοι τους υποδέχτηκαν με καλωσγή και άγάπη.

Έτσι αυτή την ημέρα δέν έβλεπε τίποτε άλλο στους δρόμους της Αθήνας, παρά άγκαλιώματα και δέν άκουγες παρά ευχές σαν αυτές: —Χρόνια πολλά, άγά μου! Να χωρέσει το μαϊράκι σου!...

—Κι έσύ, γέιτονα, να χωρέσει το Παγαλάκι σου!...

Κι' όλοκληρη ή μέρα πέρασε χωρίς να σημάθ το παραμικρό έκτροπο μεταξύ Χριστιανών και Τούρκων.

Έπί Τουρκοκρατίας, ό έσπευγός της Λαμπρής λεγόταν «Άγάπη», δηλαδή είχε το όνομα που έχει και σήμερα.

τρύγου την ειδαν πάλι, καθώς γινόταν άρ' τ' άμπελι, λίγο παρακάτω από τη Ποιέτη, κοντά στη Χρυοίδα.

Ό πατέρας της Ηλιοστάλαχτης άσπασε.

—Λένε κι' άλλα πολλά, συνέχισε ό Πάρεδος, μα έγώ δέν πιστεύω, γιατί ή Ηλιοστάλαχτη εινε τίμια κοπέλλα. Όσοτος, καλά θά κάνης να πάρης τα μέτρα σου και να την μλώσης λιγάκι.

Άγρίψε ό Μανώλης, άναψε, φούντωσε. Έτρεξε σπίτι του, διπλωαντάλωσε την λόρτα, φώναξε την Ηλιοστάλαχτη και της ελε: —Μωρή άγαρίστη, μωρή άγγελικορομένη, θές, μωρή, υ' άτιμιάς το σπίτι μου; Τι είν' αυτά που κάνεις με τον Έρωτόκροτο, μωρή, κοχί Λαμπριά να σοφθής;...

Η Ηλιοστάλαχτη κοκκίνισε, τάχασε, άρχισε να τρέμη σαν το ψάδι. Θέλησε να πη κάτι, μα δέν πρόλαβε. Ό πατέρας της χύπηξε άπάνω της, την άψασε άρ' τα μαλλιά και της έδωσε ένα γερό ξέδιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Πώς γιορταζόταν ή Πασχαλιά επί Τουρκοκρατίας. Τα ποιητικά έθιμα των προγόνων μας. Τι συνέβη μια χρονιά. Πάσχα και Μπαράκι μαζί. Πώς το γιορταζαν οι Τούρκοι κ' οι Χριστιανοί. Η «Άγαπη». Οι άδελφοποιτες. Η κωδοδος των νοικοκυραίων των περιχώρων. Το «ξέλιωμα». Ο μεγάλος χορός στο Θησείο. Ένα γραφικώτατο έθιμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έκει φιλιόντοσαν άναμεταξύ τους, φιλούσαν και του παπά το χέρι κ' ή ιεροτελεστία τελείωνε. Ύστερα όπως από αϊτο, οι άδελφοποιτες άγαλιόντοσαν κ' έπαστραζόντοσαν σαν άληθινα άδέρφια και κάτι περισσότερο...

Την Τρίτη της Λαμπρής, οι καλύτεροι νοικοκυραίοι των περιχώρων της Αθήνας μνησθον από τα χόρτια και τα τομπάνα και με ζεφρανίδες κ' έχωντοσαν για να χωρετίσουν τους άρχοντες της προτεόνας.

Πημόνονταν έτσι από σπίτι σε σπίτι και μόλις έμπαιναν στην αυλή, έπαιζαν από ένα «τάξιμα».

Τα παιδιά του σπιτιού τρέπιοναν τότε όσο μπορούσαν πιο βαθιά στους όντάδες για να μη τα πιάσουν οι πανηγυριστάδες και τ' «ά-ξί-ω-ο-υ-ν».

Τα «άξιωμα» δέ μνησθόντας τα στα χέρια και πετώντας τα τρέψε φρεές ψηλά στον άερα, όποτε πίστευαν ότι θα γινόσαντο άντρωιωμαίνα.

Τς περισσότερες φρεές, οι ίδιοι οι γονεΐς δίνανε στους πανηγυριστάς τα παιδιά τους για να τ' «άξιώσουν» και να γίνουν έτσι γερά, όταν μάλιστα ήταν άρωματίστικα κ' άδύνατα.

Ύστερ' άρ' αυτά άρχιζαν να παίζον τα τομπάνα, και οι άρχοντες των περιχώρων έσπριαν το χορό τραγουδώντας:

- Καλημέρα σου, κυρά μου. —Σηκωθίτη, πάλληκάρια,
- Ω, καλώς τα τό παιδιά μου. και κεράς τα λιαστάνα.
- Ω κυρά μου, πανιμμένη. —Βάλτε τώρα για να πιούμε την κυρά να εδρηθούμε.

Και τό τραγούδι εξακολούθησε στον ίδιο τόνο, προστιθεμένον και άλλον διατίζον.

Κατόπιν, άφού λέγανε τό «Χριστός άνέστη» και τα χρόνια πολλά, πήγαιναν στις «τρανταλεύς κολώνες», δηλαδή στο Θησείο, και χορεύσανε.

Στό χορό μπαίνανε χωριστά οι άντρες και χωριστά ή γυναίκες. Η γυναίκες ήταν καταστολιστες με χρυσά ρούχα κ' οι άντρες πατισκό και χιονάτοι.

Τά ρούχα τους ήταν όμοιοαίνωτογα, «από τη βελόνα», καθώς λέγανε, γιατί τό θεωρούσαν ντροπή κ' άμαρτία να φορέσουν τη Λαμπρή ρούχα ζαναφορένια.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ. — Το ψήσιμο των Πασχαλινών άρνιών. (Είκοσι έξενου Περιγηρώ)

Στην Άγάπη πήγαιναν όλοι τα παλληκάρια, από πάντων δέ όσοι άρ' τους νέους ήθελαν να γίνουν πάδερφοποιτες. Για να γίνη όπως αϊτό, χωριζόντοσαν αζωον μαζί τους άπαρτητός και μια κοπέλλα, ή όποια θά έπεσοφάγίσε τό σύνδεσμο τους.

Κατά τη σχετική τελετή της άδελφοποιθως, ό παπάς, άφού διάβαζε στους νέους τους σχετικους ψάλλους, τους οραίσε στο Εσάγγελο και έπειτα τους έδενε υ' ένα μαζάρι κόκκινα ζωνάρι και τους τραβούσε κατά τό ίσρο.

Κατόπιν, άφού λέγανε τό «Χριστός άνέστη» και τα χρόνια πολλά, πήγαιναν στις «τρανταλεύς κολώνες», δηλαδή στο Θησείο, και χορεύσανε.

Στό χορό μπαίνανε χωριστά οι άντρες και χωριστά ή γυναίκες. Η γυναίκες ήταν καταστολιστες με χρυσά ρούχα κ' οι άντρες πατισκό και χιονάτοι.

Τά ρούχα τους ήταν όμοιοαίνωτογα, «από τη βελόνα», καθώς λέγανε, γιατί τό θεωρούσαν ντροπή κ' άμαρτία να φορέσουν τη Λαμπρή ρούχα ζαναφορένια.

Τς περισσότερες φρεές, οι ίδιοι οι γονεΐς δίνανε στους πανηγυριστάς τα παιδιά τους για να τ' «άξιώσουν» και να γίνουν έτσι γερά, όταν μάλιστα ήταν άρωματίστικα κ' άδύνατα.

Ύστερ' άρ' αυτά άρχιζαν να παίζον τα τομπάνα, και οι άρχοντες των περιχώρων έσπριαν το χορό τραγουδώντας:

- Καλημέρα σου, κυρά μου. —Σηκωθίτη, πάλληκάρια,
- Ω, καλώς τα τό παιδιά μου. και κεράς τα λιαστάνα.
- Ω κυρά μου, πανιμμένη. —Βάλτε τώρα για να πιούμε την κυρά να εδρηθούμε.

Κατόπιν, άφού λέγανε τό «Χριστός άνέστη» και τα χρόνια πολλά, πήγαιναν στις «τρανταλεύς κολώνες», δηλαδή στο Θησείο, και χορεύσανε.

Στό χορό μπαίνανε χωριστά οι άντρες και χωριστά ή γυναίκες. Η γυναίκες ήταν καταστολιστες με χρυσά ρούχα κ' οι άντρες πατισκό και χιονάτοι.

Τά ρούχα τους ήταν όμοιοαίνωτογα, «από τη βελόνα», καθώς λέγανε, γιατί τό θεωρούσαν ντροπή κ' άμαρτία να φορέσουν τη Λαμπρή ρούχα ζαναφορένια.

Οι Αθηναίοι επί Τουρκοκρατίας διακορονόντοσαν εξαιρετικά για τα φιλόθωπα αϊσθηματικά τους. Τό είχαν, μάλιστα, για προσβολή τους να μινη έστω και ένας φτωχός σιαλοπίτης τους χωρίς άγά, άρνι και λαυλάδες κατά τις ημέρες του Πάσχα. Γι' αυτό πολ-λό λοιπ από τό Πάσχα διοργάνωναν μεταξύ τους έόρτους ίσθω των τοιζών. Έπίσης και τα μοναστήρια και από πάντων ή άκονία μονη του Άγιου Σπυριδώνος στον Πειραιά μοιράζον από τη Μεγάλη Λεπτερά άρθρωα βοηθήματα στους φτωχούς.

Έτσι όλοι οι Αθηναίοι, και οι από φτωχοί άζωμη, γιορτάζον το Πάσχα τους με τ'άγά τους, τις κωλοφές τους και τ' άρνι τους.

Ο ΠΑΠΠΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»